

2. Динер Е. В. Актуальне направлення дослідження електронної книги / Е. В. Динер // Берковские чтения — 2017. Книжная культура в контексте международных контактов : материалы IV Междунар. науч. конф. (Полоцк, 24—25 мая 2017 г.). — Минск : Центр. науч. б-ка НАН Беларуси; Москва : ФГБУ науки Науч. и изд. центр "Наука" РАН, 2017. — С. 97—102.
3. Ковальчук Г. Теорія книгознавства та історія книги на сторінках "Вісника Книжкової палати" / Галина Ковальчук // Вісник Книжкової палати. — 2011. — № 8. — С. 7—11.
4. Лютов С. Н. Наука о книге в современных "мета-теориях" и футурологических концепциях / С. Н. Лютов // Берковские чтения — 2017. Книжная культура в контексте международных контактов : материалы IV Междунар. науч. конф. (Полоцк, 24—25 мая 2017 г.). — Минск : Центр. науч. б-ка НАН Беларуси; Москва : ФГБУ науки Науч. и изд. центр "Наука" РАН, 2017. — С. 202—206.
5. Маркова В. Від автора і читача до користувача / Вікторія Маркова // Вісник Книжкової палати. — 2012. — № 3. — С. 9—11.
6. Маркова В. Дискусійні проблеми сучасного книгознавства / Вікторія Маркова // Вісник Книжкової палати. — 2014. — № 10. — С. 38—40.
7. Маркова В. А. Книга как субъект коммуникации в интерпретации М. Н. Куфаева / В. А. Маркова // Берковские чтения — 2017. Книжная культура в контексте международных контактов : материалы IV Междунар. науч. конф. (Полоцк, 24—25 мая 2017 г.). — Минск : Центр. науч. б-ка НАН Беларуси; Москва : ФГБУ науки Науч. и изд. центр "Наука" РАН, 2017. — С. 206—210.
8. Маркова В. Методологічні засади вивчення книжкової комунікації / Вікторія Маркова // Вісник Книжкової палати. — 2014. — № 2. — С. 42—44.
9. Нестерович Ю. В. Современное состояние и перспективы развития науки о книге как комплексной научной дисциплине в ракурсе соотношения книговедения и эдициоведения / Ю. В. Нестерович // Берковские чтения — 2017. Книжная культура в контексте международных контактов : материалы IV Междунар. науч. конф. (Полоцк, 24—25 мая 2017 г.). — Минск : Центр. науч. б-ка НАН Беларуси; Москва : ФГБУ науки Науч. и изд. центр "Наука" РАН, 2017. — С. 266—270.
10. Сенченко М. Книга як засіб покращення іміджу України в умовах інформаційних війн / Микола Сенченко // Вісник Книжкової палати. — 2016. — № 9. — С. 3—8.
11. Фіялка С. Різноманіття та можливості наукових методів у дослідженнях із теорії та історії видавничої справи та редагування / Світлана Фіялка // Вісник Книжкової палати. — 2015. — № 4. — С. 9—11.
12. Шатрова М. Теорія книгознавства на початку ХХІ століття / Марина Шатрова // Вісник Книжкової палати. — 2017. — № 1. — С. 3—5.
13. Швецова-Водка Г. Актуальні проблеми бібліології / Галина Швецова-Водка // Вісник Книжкової палати. — 2013. — № 9. — С. 40—41.
14. Швецова-Водка Г. М. Розвиток теорії книгознавства у другій половині ХХ — на початку ХХІ століття / Галина Швецова-Водка // Вісник Книжкової палати. — 2013. — № 2. — С. 28—31.
15. Швецова-Водка Г. Тісна співпраця з Книжковою палатою — надійний вектор поступального руху книгознавчої науки / Галина Швецова-Водка // Вісник Книжкової палати. — 2011. — № 8. — С. 5—7.

В статье рассмотрены основные публикации в области теории книговедения в Украине, размещенные на страницах журнала "Вісник Книжкової палати" за последние годы (конец 2011 — 2017).

The article deals with the main publications devoted to the theory of book science in Ukraine, published on the pages of the "Book Chamber Herald" over the last years (the end of 2011 — 2017).

Надійшла до редакції 26 червня 2017 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 316.77:005.94

Ірина Давидова,

доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, завідувач кафедри

інформаційної, бібліотечної та архівної справи ХДАК

Професійна інформаційна діяльність: подальші шляхи когнітивно-комунікаційного розвитку

Проаналізовано становлення інформаційної діяльності, визначено вектор її подальшого розвитку в інформаційному суспільстві.

Ключові слова: інформаційна діяльність, аналітика, управління знаннями.

Певна наукова невизначеність узагальненого поняття "інформаційна справа", що є складником освітньої спеціальності 029 "Інформаційна, бібліотечна та архівна справа", спонукає до роздумів стосовно спів-

відношення цих сфер діяльності, однопорядковості явищ з урахуванням фундаментальності інформаційної діяльності людини, включеності інформаційних процесів в усі види її соціальної активності, форми

соціальної взаємодії, соціальні відносини. В інформаційному суспільстві ці процеси універсальні й узагальнювальні, вони змінюють умови і зміст соціальної діяльності, впливають на нові тенденції в суспільному розподілі праці.

У цьому контексті погодимося з міркуваннями колег щодо браку унормованого визначення терміна "інформаційна справа" і спробою його синонімічної заміни на термін "інформаційна діяльність" [5]. Остання є галуззю інформаційної індустрії, що набуває в умовах інформатизації пріоритетного розвитку, інфраструктурною основою всіх сфер суспільної діяльності — науки, освіти, торгівлі, виробництва товарів і послуг, які забезпечує технологіями здійснення основних інформаційних процесів — як комп'ютерних, так і інтелектуальних. Інформаційна діяльність — своєрідний механізм підтримки суспільного гомеостазу за умов інтенсивної соціальної динаміки, посилення інформаційного компонента в суспільному виробництві, набуття інформацією статусу основи економічної системи.

Мета статті — виявити генезис інформаційної діяльності, визначити вектор її подальшого розвитку в інформаційному суспільстві.

Методологічна база дослідження ґрунтується на теоретичних підходах, висвітлених у працях Н. Ващенко, Ю. Арського, Р. Гіляревського, І. Турова, В. Ільганаєвої, Н. Лопатіної, О. Матвієнко [2; 4; 5; 7]. Одним із найпопулярніших підходів до визначення інформаційної діяльності є перерахування основних реалізованих нею процесів. Відповідно до такого підходу, інформаційну діяльність розглядають як професійну роботу зі збору, опрацювання, зберігання, пошуку, видачі та поширення (передачі) інформації [7]. Водночас орієнтація на подання інформаційної діяльності крізь призму інформаційних процесів не відбиває всієї сукупності послідовних дій, функціональних та інформаційних зв'язків, обмінів інформацією, що здійснюються в системі соціальних комунікацій. Соціальна орієнтація інформаційної діяльності набуває вираження у визначенні її як організації обігу інформації в суспільному виробництві. Погоджуємося з науковцями, котрі вважають подібні визначення не цілком коректними, оскільки поняття інформаційної діяльності має бути ширшим, охоплювати і процеси виробництва, і споживання знань та інформації, тобто весь інформаційний сектор суспільного виробництва, а також інші канали поширення інформації, які використовують у суспільстві та економіці [4].

Один із підходів до ідентифікації інформаційної діяльності базується на виокремленні інформаційного компонента виробництва послуг як напряму професійної діяльності, що набуває особливого значення в сучасному світі. Д. Белл виявляє залежність зростання кількості працівників у сфері послуг від збільшення обсягів їхнього споживання в сучасному суспільстві [1]. Саме цей підхід перебуває в основі класифікації професійних ресурсів інформаційної діяльності, що охоплюють такі сектори економіки, як банківська

сфера, освіта, страхування, юриспруденція. Водночас різноманіття видів діяльності, завдяки яким виробляють послуги, не ототожнюється з інформаційною діяльністю. Варто акцентувати на позиції, в межах якої до професійних ресурсів інформаційної діяльності належать тільки представники обраних професійних напрямів, зміст діяльності яких полягає в оперуванні інформаційними моделями, а не об'єктами реальної дійсності [4]. В умовах інформатизації чимало таких видів діяльності демонструють тенденцію до розширення, оскільки одним із провідних процесів інформатизації є віртуалізація соціального простору.

Подальші міркування ґрунтуватимуться на тому, що інформаційна діяльність є однією з форм соціокомунікативної діяльності, яка набула відносної самостійності й стала інфраструктурною сферою внаслідок суспільного поділу праці, розвитку продуктивних сил і виробничих відносин. Передумови цього підходу окреслено в працях Дж. Шири, А. Соколова, І. Баренбаума і розгорнуто обґрунтовано в монографії В. Ільганаєвої [6]. На певному етапі розвитку людства виникають комунікативні потреби, забезпечення яких сприяє подальшому прогресу суспільства. Частину цих потреб задовольняють документно-комунікаційні установи: бібліотеки, архіви, чия діяльність спрямована на розвиток цивілізаційного процесу як суспільства загалом, так і окремої особистості й не обмежується певною сферою суспільного життя. На соціум вони впливають через свідомість користувачів і зміни в знаннях окремих індивідів, сукупне об'єднання яких становить інтелектуальний, когнітивний ресурс суспільства. Соціально-комунікаційна теорія документно-інформаційних структур, що розгорнуто обґрунтована в монографії В. Ільганаєвої, певним чином базується на дослідженні їхніх соціальних функцій, які зазвичай визначали за допомогою понять "суспільна, соціальна роль", "соціальна місія", "мета і завдання діяльності".

Перші спеціалізовані інформаційні установи виникли на другому етапі інформаційної революції разом із появою рукописів. Ними стали державні й академічні бібліотеки — сховища знань (документів, здебільшого рукописних книг і друкованих видань), які виконували місію збереження документальної пам'яті людства. Винайдення книгодруку і перехід суспільства на індустріальний шлях розвитку не змінили ані об'єкта, ані складу учасників інформаційної діяльності, які здійснювали інформаційне обслуговування масового користувача, зацікавленого в доступі до інформації. У такому стані бібліотечно-бібліографічна діяльність перебувала до середини XIX ст.

Активний процес диференціації інформаційної діяльності розпочався наприкінці 50-х рр. XX ст. Результатом нового розподілу праці у сфері науки і техніки було становлення системи науково-інформаційної діяльності, що від початку розвивалася як сфера, котру протиставляли бібліотекам. Фахівці вважали, що бібліотечно-бібліографічна діяльність пов'язана з цілісними документами як об'єктами діяльності, водночас сфера науково-інформаційної діяльності

"працює" з іншим рівнем аналітико-синтетичної обробки документа: фактами, даними, екстрагованими із тексту, тобто з інформацією.

Потреба теоретичного обґрунтування доцільності застосування аналітичних технологій змусила інформатиків залишити поза межами діяльності книжкову сферу, яку асоціювали з традиційною бібліотечною послугою. Таке протиставлення актуалізувало діади "документ — інформація", "бібліотека — інформаційний центр", в яких сфера бібліотечної діяльності асоціювалася з документом, а галузь науково-інформаційної діяльності — з інформацією. На фаховому рівні питання розпочали розглядати в 40—60-ті рр. XX ст., але усвідомлення предметності цих феноменів з погляду окремих видів конкретно-історичної практики відбулося лише на початку 70-х рр. XX ст. [9]. Саме тоді у світі якісно прискорилися процеси документно-інформаційної сфери, котра збагатилася новими формами і методами створення, переробки та передачі інформації, а також інноваційними видами інформаційних послуг.

Новий етап у розвитку системи і засобів інформаційних комунікацій характеризувався революційними змінами в засобах і формах фіксації й тиражування інформації, а також у пріоритетах. Формування системи науково-технічної інформації означало спробу прориву, повернення на новому соціальному, технологічному й технічному підґрунті до фундаментальних методів і форм інформаційних процесів на основі інформаційних комунікацій [7]. Водночас варто визнати, що науково-інформаційна діяльність базувалася переважно на модернізованих методах і формах змістової переробки інформації, вироблених бібліотечно-бібліографічною практикою ще наприкінці XVIII — у XIX ст.

Розв'язання зазначеної суперечності знаходимо в працях В. Ільганаєвої, котра чітко виокремила рівні розгортання соціально-комунікаційної діяльності — документальний, інформаційний та когнітивний. Інформаційний рівень передбачає передусім інформаційно-аналітичну діяльність. Цю тезу, обґрунтовану ще в 90-х рр. XX ст., нині підтверджує світова практика розвитку документально-комунікаційних установ. Найяскравішим прикладом, що свідчить про розгортання когнітивно-комунікаційної місії бібліотек, є функціонування онлайн-інформаційно-бібліотечних центрів: OCLC, RLIN, WLN, FEDLINK. Їхні головні завдання — підтримка технологій корпоративної каталогізації, централізованої ретроспективної конверсії, виробництво інформаційно-аналітичних продуктів та надання послуг для організацій-партнерів і споживачів центру.

Посилення когнітивно-комунікаційної діяльності відбувається також у бібліотеках України, що найвиразніше демонструє робота фахівців Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського, котра за роки існування перетворилася на потужний багато-профільний інформаційний науково-дослідний центр. Саме бібліотечний соціальний інститут має найсприятливіші умови, яких потребує сучасна професійна

аналітика: інтегровані документно-інформаційні ресурси, оперативний доступ до нової інформації, сучасні технології її пошуку та опрацювання і, нарешті, підготовлений належним чином персонал.

Сьогодні набуває поширення нове розуміння функцій і завдань аналітичної діяльності, зумовлене зміною технологій її здійснення. Створюється аналітика нового типу, яка має на меті цільовий системний аналіз, прогнозує динаміку впливу різних чинників на об'єкт дослідження, розробляє механізми і технології впливу на зовнішні та внутрішні фактори. Стрімко зростає конкуренція в галузі аналітичної діяльності. Аналітичні служби створено при держструктурах, міністерствах і відомствах, у бізнесі, при політичних партіях, у засобах масової інформації, функціонують самостійні комерційні фірми. На сучасному етапі розвитку соціокомунікативної діяльності фахівці констатують розгортання процесу формування специфічного інституту незалежних аналітиків.

У XXI ст. аналітична діяльність перетворюється на систему, яка не лише забезпечує потреби політичних та економічних сил, комерційних структур, що її фінансують, а й спрямована на обслуговування інтересів громадянського суспільства, стає основою розгортання нової когнітивно-комунікаційної парадигми інформаційної діяльності. Ця тенденція — закономірна і пов'язана передусім з узагальнювальним характером процесу інформатизації суспільства, який впливає на наявні методи інформаційного управління. Інформація і знання тісно пов'язані, але між ними є певні відмінності. Знання не зводиться до інформації, яка має лише потенційне значення в реальному прийнятті рішень. Інформація стає знанням у тому разі, якщо вона не тільки містить значущий контекст і повідомляє, що сталося, а й пояснює, чому це сталося, допомагаючи віднайти правильні рішення. Останні натомість ґрунтуються на знаннях, а знання — на певній інформації, яку слід надійно зберігати, підтримувати в актуальній стані та надавати користувачам у потрібному вигляді та в потрібний час.

Те, наскільки оперативно люди вміють шукати та отримувати необхідну інформацію, охоплює поняття "інформаційний менеджмент" [3]. А те, наскільки користувачі вміють грамотно аналізувати отриману інформацію і приймати на її основі управлінські рішення, здійснювати правильні дії — прерогатива менеджменту знань, який має на меті оптимальне використання такого ресурсу, як знання, у процесі розробки і створення нових продуктів, процесів і сфер діяльності. На надання потрібних знань у вигляді змістів, текстів, їхніх фрагментів, документів заданим цільовим аудиторіям спрямовані сучасні технології комунікативного інжинірингу, які акумулюють різні засоби вибудовування комунікативних мереж для вирішення будь-яких завдань [8].

Значення комунікації є провідним у системі управління знаннями сучасної організації, оскільки саме в інформаційному просторі вибудовуються типи конструкцій, що сприяють ефективній реалізації менеджменту знань. Управління знаннями визначимо як

розробку та впровадження процесів нагромадження, кодифікації, представлення у доступній формі, використання наявних відкритих знань, а також створення нових. У ролі об'єкта процесу управління знаннями окремі дослідники розглядають інформаційні ресурси або "запаси" знань (спеціальні знання та знання, що зберігаються в комп'ютерних системах).

Основна мета управління знаннями — зробити їх доступними й такими, що можна використовувати повторно на рівні всієї організації. Це стає можливим за умови усвідомленого процесу створення, структурування та використання баз знань організації, їх координації та контролю. Основне завдання полягає у створенні інтелектуальних активів організації на базі інтелектуального капіталу — тих видів інтелектуальних ресурсів, які фахівці організації змогли описати та занести у відповідний реєстр (програмне забезпечення, звіти та огляди, патенти, торгові марки, авторські права, бізнес-процеси, методології тощо).

Управління знаннями як технологія комунікативного інжинірингу спрямовує вплив на процес прийняття рішень. Змістовно комунікативний інжиніринг створює такі змісти, що блокують один тип рішення й активізують інший. Відбувається певне впорядкування випадкових процесів, що дає змогу принциповим чином трансформувати реальність. Інструментарій комунікативного інжинірингу в цьому разі — комунікативно-когнітивний. Справжня реальність підлаштовується під вимоги реальності соціальної, яку створюють за допомогою знань і комунікації.

Комунікативний інжиніринг базується на побудові комунікативних мереж, здатних донести потрібні види повідомлень до цільової аудиторії, і на наявних інформаційних потоках, а також створює нові. Відповідно до цього, система управління знаннями як певна технологія складається з процесів для визначення та збору знань, сховищ знань, а також зберігання, пошуку, вилучення та відображення знань і користувачів. Як головний складник системи управління знаннями розглядаємо сховища знань: паперові документи, машинні бази даних та пам'ять окремої особи. Відносний розмір кожного з них залежить від природи організації — рівня її забезпечення обчислювальною технікою та побудови комунікативних мереж.

Шляхи трансформації когнітивного простору установи охоплюють її основні компоненти: інфраструктуру, культуру, технологію знань. Інфраструктура знань має структуру, що визначає організацію процесів управління знаннями, розподіл обов'язків в організації, а також джерела та карти знань, за допомогою яких користувач може визначити місце, де можна отримати потрібні знання. Культура знань формує культурне середовище, яке сприяє обміну знаннями та усуває культурні бар'єри, враховує усвідомлення важливості ролі співробітників як носіїв унікальних знань, а також створення мотивації для обміну ними. До компоненти технології знань входять системи управління документообігом, дослідження даних і текстів, мережі Інтернет, засоби для

організації спільної роботи (конференції), корпоративні портали, експертні системи, засоби підтримки прийняття рішень.

Дедалі більший вплив комунікативного компонента на систему управління знаннями зумовлює появу нових об'єктів менеджменту знань, до яких нині належать як знання, так і співробітники організації, що їх створюють та використовують. Комунікація як базис технології комунікативного інжинірингу реалізується на всіх рівнях системи управління знаннями: індивідуального генерування, отримання та видобування, збереження, передачі знань, їхнього розподілу в межах організації, засвоєння, експертної діяльності, спілкування, обміну знаннями зі співробітниками. Ще одним рівнем управління знаннями є пошук варіантів співпраці та взаємовідносин із клієнтами, створення каналів трансляції інформації до клієнтів та у зворотному напрямі, залучення їх до процесу розвитку і поліпшення якості продуктів та послуг. Потенціал комунікативного інжинірингу здатний підтримати нові напрями налагодження процесу захисту знань, їхнього оновлення та розвитку, що передбачає перетворення їх із прихованих на "явні", доступні для співробітників організації, сприяє процесу інтеграції накопичених знань зі знаннями, що залучаються або оновлюються.

Отже, значення комунікації є провідним у системі управління знаннями, оскільки саме в інформаційному просторі вибудовуються типи конструкцій, що сприяють ефективній реалізації менеджменту знань. Управління знаннями визначимо як розробку та впровадження процесів нагромадження, кодифікації, представлення в доступній формі та використання наявних відкритих знань, а також утворення нових. У ролі об'єкта процесу управління знаннями розглядають інформаційні ресурси або запаси знань (спеціальні знання та знання, що зберігаються в комп'ютерних системах). Змістовно комунікативний інжиніринг створює такі змісти, що блокують один тип рішення й активізують інший. Відбувається певне впорядкування випадкових процесів, що надає можливість принциповим чином трансформувати реальність відповідно до вимог реальності соціальної, яку створюють за допомогою знань і комунікації. Інструментарій комунікативного інжинірингу в цьому разі — комунікативно-когнітивний, він формує вектор подальшого розвитку інформаційної діяльності.

Список використаної літератури

1. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество: Опыт социального прогнозирования / Д. Белл. — Москва, 1999. — 956 с.
2. Ващекин Н. П. Научно-информационная деятельность (философско-методологические проблемы) / Н. П. Ващекин. — Москва: Мысль, 1984. — 204 с.
3. Давидова І. О. Інформаційний менеджмент: навч. посібник / І. О. Давидова. — Харків: Друкарня Мадрид, 2015. — 328 с.
4. Лопатина Н. В. Информационные специалисты: социология управления / Н. В. Лопатина. — Москва: Академический проект, 2006. — 208 с.

5. *Матвієнко О.* Спеціальність 029 "Інформаційна, бібліотечна та архівна справа": у пошуках "інформаційного фахівця" / О. Матвієнко, М. Цивін // Вісник Книжкової палати. — 2016. — № 10. — С. 32—35.
6. *Ільганаєва В. О.* Бібліотечна освіта: нова парадигма розвитку / В. О. Ільганаєва; НБУ ім. В. І. Вернадського. — Київ, 1996. — 254 с.
7. *Инфосфера: Информационные структуры, системы и процессы в науке и обществе* / Ю. М. Арский, Р. С. Гиляревский, И. С. Туров, А. И. Черный. — Москва : ВИНТИ, 1996. — 489 с.
8. *Почепцов Г. Г.* Коммуникативний інжиніринг: теорія і практика : навч. посібник для студентів і аспірантів. — Київ : Альтерпрес, 2008. — 408 с.
9. *Современная информатика: наука, технология, деятельность* / Р. С. Гиляревский, Г. С. Залаев, И. И. Родионов, В. А. Цветкова; Под ред. Ю. М. Арского. — Москва : ВИНТИ, 1998. — 220 с.

Проанализировано становление информационной деятельности, определен вектор ее дальнейшего развития в информационном обществе.

Incipience of information functions was analyzed, the vector of its further development in the information society is determined.

Надійшла до редакції 11 липня 2017 року

ІСТОРИЧНІ РОЗВІДКИ

УДК 821.161.2-93.09"189/190"

Руслана Палійчук,
завідувач сектору рідкісних видань
відділу наукової організації та зберігання фонду
ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського

Вплив суспільно-історичного становища в Україні на розвиток літератури для дітей кінця ХІХ — початку ХХ століття

У статті висвітлено історичний розвиток національної дитячої книжки, проаналізовано джерельну базу дослідження та відображення аспектів питання в науковому доробку фахівців з літературознавства, мовознавства, педагогіки та психології. Для викладу матеріалу використано документи з фонду ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського.

Ключові слова: література для дітей, книжки, письменники, педагоги.

У сучасних умовах пошуку якомога ефективніших шляхів реорганізації освітньої системи України постають вимоги щодо вироблення нового розуміння місця дитини та її потреб у загальному комплексі культурно-освітніх, суспільних та націєтворчих реалій. На цьому тлі надзвичайно актуальним є дослідження виховного значення літератури у процесі формування цілісної особистості, адаптованої до вимог сьогодення. Період кінця ХІХ — 20-ті рр. ХХ ст. був важливим для усвідомлення українцями власної національної й мовно-культурної ідентичності та характеризувався помітним зростанням уваги суспільства і письменників до літератури для дітей як особливого чинника формування й виховання особистості, задоволення її морально-естетичних, пізнавальних, ціннісно-орієнтаційних потреб. Суспільно-політичні процеси, зокрема Українська революція 1917—1921 рр., також вплинули на дитячу книгу, її сприйняття та завдання, що перед нею ставилися.

Історіографія й джерела. Зважаючи на актуальність питання й дискусійність певних його аспектів,

зокрема термінологічного та методологічного, різні напрями дослідження дитячої літератури широко висвітлюються в науковому доробку фахівців з педагогічних, літературознавчих та психологічних дисциплін. Інформативною та змістовною є праця О. Вовк. Науковець розкриває особливості національно-культурних процесів на українських землях, їхній вплив на тематику та спрямування літературної творчості, докладно розглядає особистий внесок Б. Грінченка у розвиток літератури для дітей [1]. У статті О. Січка проаналізовано основні тенденції розвитку та сучасний стан видавництва й наукового дослідження української дитячої книги, звернуто увагу на низький рівень її доступності для широкого загалу [20]. В. Кизилова визначає наявні у сучасному літературознавстві підходи до розуміння терміна "дитяча література", визначення функцій та змісту книги для малечі і робить висновок, що дитячою можна вважати літературу художнього спрямування, орієнтовану на інтереси дитини, задоволення її естетичних потреб та формування світогляду й особистості [11]. Проте